

Publicerad 2022-01-07 13:34 av lodjuret/seglare

Jag har högst 'dimmiga' begrepp om vad mentalhygien är för något. Men i mitt fall är det min egen version av den. Har också undrat över varför ett skrivprogram, som väl följer några regler om stavning, tillåter viss stavning, som 'inte finns'.

Mentalhygienens äventyr (del ett)

När jag hade brutit båda benen i skidbacken och väntade på ambulansen, tänkte jag i och för sig på att det gjorde ont och så. Jag hade ju inte behövt 'busa' utan kunde ha åkt snällt och som beskedligt nedför. Men samtidigt visst jag att det kliande 'i fingrarna' efter att just 'få busa' och det var genom att ta onödiga risker som olyckan ser en chans att 'göra sitt bästa'. Så jag hade väl i och för sig, 'mig själv att skylla'. Men som sagt, det är oerhört svårt att 'låta bli'. Försök själv, ja du bar ju dig åt, utan att riskera 'för mycket'. Men det är just det där 'för mycket' som lockar så. Så när jag låg där och väntade så kunde jag inte låta bli att 'busa'. Det blev inte så länge som det skulle visa sig senare. Ambulansen hade bara ett ärende innan, så jag blev buren på en improviserad bår till hotellet och där behövde jag bara ligga i en fyra och en halv timme innan bilen kom och så bara det iväg till lasarettet då. Där blev jag nog sövd ganska snart för två eller tre dygn senare fann jag mig ligga på uppvak och sedan fick jag komma till en sal med fyra andra olycksfall. Vi hade det gemensamt att vi hade åkt skidor och råkat ut för just 'olyckan'. Den hade visst mycket att göra med 'oss människor' och det kan en ju förstå. Jag var dock den enda av oss som verkat 'bryta mot reglerna', på som pin kiv. De andra hade visst helt oförskyllt råkat 'komma i vägen' för några träd, någon människa eller som en gosse, först krockat litet med ett träd och så vidare hade färden tagit slut några meter ute på isen till en sjö. Trots att ingen verkade ha lust att prata, vad det verkade, och det kan ju ha berott på tunga mediciner mot smärta, så förekom det en del ljud där. En del dofter även, kan en väl säga. Det luktade som en städad hiss ungefär. Fränt av alla möjliga odörer, svåra att riktigt gissa sig fram till vad. Eftersom ingen sade något, envar i sin egen lilla privata värld av halvsovande, ville det sig att även jag befann mig i min.

Jag hade en del rent mentala minnen av hur jag för sex månader sedan 'tagit körkort' och hur det kändes att sitta i en bil, bakom ratten för en gångs skull. Utan passagerare, som nödvändigt sällskap som hela tiden skulle kommentera mitt sätt att vilja som handskas med bilens möjligheter i trafiken. När jag satt där i bilen kom jag på mig själv med att vilja sjunga och strax därpå brast jag ut i en parafra på en låt som varit en 'röjare' på sin tid. 'I can drive, I can drive, I can drive, I can drive. Och så om igen. I can drive, I can drive, I can drive, I can drive.' Dröm om min privata lycka då jag tänkte tillbaka på den sortens känsla av frihet, som grep mig likt en feber. Som att bli förälskad ungefär, fast det mer nog handlade om 'att kasta loss', under ordnade former. Bilkörning har något av egensinnigt beteende att göra. Jag var nog den som följde humöret hyggligt ofta. Ibland körde jag för nedvevade fönster och kunde 'sjunga för full hals'. Jag var visserligen inte precis onykter när jag körde. Det bara 'kunde verka så'. För att jag verkade så glad. Bilens märke och prestanda? Tja, det var en gammal begagnad Ford Mustang och den gjorde kanske över 200 knyck eller så. Bara att jag alltid såg till att hålla mig strax under hastighetsbegränsningen. Det gick inte att riktigt lita på att 90 km var just 90 km. Så för säkerhets skull körde jag då i 88 km. Det fanns visst en glass som hette så också. Kanhända inspirerades jag av den. Körde mest på småvägar. Europavägar är ju ofta asfalterade och

'fulla av medlöpare', så jag som ville 'köra så det ryker', tyckte mycket om grusiga vägar. En natt, det här var långt innan jag bröt benen i skidbacken, drömde jag om dig igen. Du stod på en bro och tittade ned i vattnet nedanför. Det var en hög bro och jag kunde först inte se vilken bro det var. I drömmar finns det saker och ting visserligen, bara inte riktigt som de brukar ta sig ut i verkligheten. Fast dig kände jag igen på ditt sätt att röra dig och på att du har rött hår. Det identifierar dig trots att det finns massor av människor som har just rött hår, i alla de nyanser och stilar. I alla fall stod du ungefär på mitten av en lång bro och plötsligt hörde du en kille säga något. Du uppfattade först inte frågan och han ställde den igen. Med något förändrat röstläge. Det handlade om vad du gjorde och om du hade tänkt hoppa. Det hade du dock inte en tanke på. Vaddå hoppa? Du ville inte visa varken sorg eller glädje, bara stå där och se ner i vattnet. Det skapade vågor och än högre vågor om någon vattenmoped eller båt for förbi långt där nere. Att stå och hoppa upp och ned, kunde någon annan göra. Det hade hon då verkligen ingen lust med vad det verkade. Killen stod kvar en bra stund och sedan tog du några steg tillbaka. Killen såg på litet undrande. Han verkade vilja vet vad du såg där nere, om det hade någon sorts värde som fick din nyfikenhet att 'ta överhanden'. Så han såg på dig och så gick han fram till räcket själv och tittade ned, som för att försöka se efter vad du verkade ha funnit så intressant. Han lutade sig framåt efter en stund och riktigt hävde sig upp på tå för att kunna se bättre. Han hade lagt sina händer på räcket och du fylldes av en impuls. Dina händer sträckte sig en smula och du steg fram och böjde dig ned. Med ett raskt tag om smalbenen på honom, nära där fötterna börjar, fattade du plötsligt och hivade grabben upp i luften och han singlar elegant ner i en båge och nådde efter flera sekunders färd vattenytan och försvann. Du hörde knappt något annat än förvåningen i hans röst och skriket av skräck då han föll. Hans huvud kom upp några gånger och då såg hur armarna vevade en smula mellan dykningarna. Vattnet slöt sig över hans huvud då och då. Sedan kom en vattenmoped och körde över vattnet, precis där hans huvud beräknades befinna sig och du såg honom inte igen. Du bara stod där och såg ned i vattnet. Efter en bra stund hörde du en röst säga något och du hörde först inte vad den ville. Ja, och sedan vaknade jag förstås. Jag vaknade av mig själv och det var morgon den sjätte dagen. Att det var den sjätte såg jag senare i almanackan. Dag fem i den månaden hade jag fått veta att du skulle kunna vara att vänta 'inom kort', vad nu det hade kunnat betyda. Fast det fick jag förstås veta en smula senare. Jag låg alltså i en sal, nyopererad och tog igen mig. Dåsig som jag var av medicinerna råkade jag slumra till då och då. Dess emellan kom det någon och tittade till var och en av oss i salen. Det var litet olika personal men jag hade tydligen fått en egen uppassare, som gjorde mig sina uppgifter och besök. Han sade aldrig något, utan pysslade bara och tog hand om mig på olika sätt. Förutom läkare kom det sköterskor och tog prover, med och utan verktyg. Det var ingen som tog blod från mig vad jag visste. Utan det var mest sänkan och att lyssna på hjärtat eller ge mediciner och byta på mig eller sängens lakan. Då lyftes jag upp som i en kran eller så. Sedan gjordes bytet på några minuter och så skjutsades jag ned igen och kunde känna de nya och rena, svala lakanen mot ena kinden och armarna. De var inte brutna, det var bara benen vilka jag inte ens kände att jag hade några. Jag längtade inte efter något. Inte ens efter något att läsa, äta eller ens besök av något slag. Besök var nog det sista jag hade väntat mig att få. Även om de andra patienterna verkade få det då och då. Jag saknade varken tankar på kärlek eller ens sex. Det var som att finnas inuti en sorts bedövande bubbla och jag sov nog bort en stor del av dagen. Sedan kunde jag inte sova på nätterna istället. Utan jag låg där i halvmörker och försökte se något av det som kunde befinna sig utanför fönstret. Sedan tänkte jag plötsligt på fantasier och drömmar. Det hade jag inga. Det var som om hjärnans tankeverkstad var på semester. Det som fanns var vaka och sömn. Mellan som sagt besök av personalen. Gott käk hade de i vilket fall. Jag bestämde dock inte själv,

men det spelade ingen roll. På något vis hade de reda på vad jag kunde och inte kunde äta. Maten och drickat var det alltså inget fel på. Jag fick visserligen bara en portion av det som dukades fram, men maten serverades med jämna mellanrum och jag åt själv. Maten ställdes på en bricka på mitt bord och så svängdes bordsskivan över min säng och den ände där huvudet och matintaget befann sig höjdes till precis lagom höjd för att kunna sitta upp och röra armarna för att äta. Efter några veckor kom jag fram till att det aldrig serverades någon soppa. Det fanns mat dryck och efterrätt. Men även om det förekom sås hyggligt ofta, till potatisen, pastan eller riset, så var tallriken aldrig djup som den brukade vara om det skulle ha varit soppa i den. Det förekom heller inga krämer till efterrätt. Det var alltid någon sorts paj med någon tunn sås till eller utan. Vidare kunde det vara några sorts mjuka kakor eller en bulle, en serie olika frukter och då bara en i taget. Några vindruvor eller andra bär förekom inte heller. Dagarna flöt ihop och det kom som sagt aldrig någon på besök till mig, medan jag låg i den salen. Det var först när jag fick eget rum som det ibland kunde komma någon jag trodde att jag kände. Kanske hade mitt huvud fått sig en smäll också, för det verkade mera som att andra tyckte sig känna mig än att jag skulle ha känt igen de som kom. Efter sju veckor fick jag byta salen mot ett eget rum och där tillbringade jag flera månader. Rummet hade fönster, men de gick inte att öppna. Handtagen hade tagits bort och själv låg jag ju mest och kunde inte elegant slänga benen över sängkanten och ta mig bort till dem. Sängen hade en sorts staket i metall runt sig och jag kom inte underfund med hur de fungerade, trots att mina 'änglalika' sköterskor och skötare utan problem fick dem att fall nedåt, just när det var dags för dem att så vilja.

(2019.07.09)

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren lodjuret/seglare med Poeter.se id #4809 innehar upphovsrätten